

Publicatieblad van de Europese Unie

C 211

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

61e jaargang

18 juni 2018

Inhoud

IV *Informatie*

INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

Hof van Justitie van de Europese Unie

2018/C 211/01

Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het *Publicatieblad van de Europese Unie*

1

V *Bekendmakingen*

GERECHTELIJKE PROCEDURES

Hof van Justitie

2018/C 211/02

Zaak C-233/16: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 26 april 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo — Spanje) — Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)/ Generalitat de Catalunya (Prejudiciële verwijzing — Regionale belasting op grote handelszaken — Vrijheid van vestiging — Bescherming van het milieu en ruimtelijke ordening — Staatssteun — Selectieve maatregel — Brief van de Commissie waarin wordt meegedeeld dat een klacht niet verder wordt behandeld — Bestaande steun)

2

2018/C 211/03

Gevoegde zaken C-234/16 en C-235/16: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 26 april 2018 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo — Spanje) — Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)/ Consejería de Economía y Hacienda del Principado de Asturias (C-234/16), Consejo de Gobierno del Principado de Asturias (C-235/16) (Prejudiciële verwijzing — Regionale belasting op grote handelszaken — Vrijheid van vestiging — Bescherming van het milieu en ruimtelijke ordening — Staatssteun — Selectieve maatregel)

3

NL

2018/C 211/04	Gevoegde zaken C-236/16 en C-237/16: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 26 april 2018 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo — Spanje) — Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) / Diputación General de Aragón (Prejudiciële verwijzing — Regionale belasting op grote handelszaken — Vrijheid van vestiging — Bescherming van het milieu en ruimtelijke ordening — Staatssteun — Selectieve maatregel)	4
2018/C 211/05	Zaak C-353/16: Arrest van het Hof (Grote kamer) van 24 april 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Supreme Court of the United Kingdom — Verenigd Koninkrijk) — MP / Secretary of State for the Home Department (Prejudiciële verwijzing — Asielbeleid — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Artikel 4 — Richtlijn 2004/83/EG — Artikel 2, onder e) — Voorwaarden om voor de subsidiairebeschermingsstatus in aanmerking te komen — Artikel 15, onder b) — Risico op ernstige schade aan de geestelijke gezondheid van verzoeker indien hij wordt teruggestuurd naar zijn land van herkomst — Persoon die in zijn land van herkomst aan foltering is blootgesteld)	4
2018/C 211/06	Zaak C-34/17: Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 26 april 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de High Court (Ierland) — Eamonn Donnellan / The Revenue Commissioners (Prejudiciële verwijzing — Wederzijdse bijstand met betrekking tot de invordering van schuldvorderingen — Richtlijn 2010/24/EU — Artikel 14 — Recht op een doeltreffende voorziening in rechte — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Artikel 47 — Mogelijkheid voor de aangezochte autoriteit om medewerking aan de invordering te weigeren omdat de schuldvordering niet naar behoren is betekend)	5
2018/C 211/07	Zaak C-81/17: Arrest van het Hof (Negende kamer) van 26 april 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel Suceava — Roemenië) — Zabrus Siret SRL / Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași — Administrația Județeană a Finanțelor Publice Suceava [Prejudiciële verwijzing — Fiscale bepalingen — Richtlijn 2006/112/EG — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (btw) — Aftrek van de voorbelasting — Recht op terugaaf van de btw — Handelingen uit een belastingtijdvak waarover reeds een belastingcontrole is uitgevoerd — Nationale wettelijke regeling — Mogelijkheid voor de belastingplichtige om belastingaangiften te verbeteren waarover reeds een belastingcontrole is uitgevoerd — Uitgesloten — Doeltreffendheidsbeginsel — Fiscale neutraliteit — Rechtszekerheid]	6
2018/C 211/08	Gevoegde zaken C-91/17 P en C-92/17 P: Arrest van het Hof (Negende kamer) van 26 april 2018 — Cellnex Telecom SA, voorheen Abertis Telecom SA, Telecom Castilla-La Mancha SA / Europese Commissie, SES Astra [Hogere voorziening — Staatssteun — Digitale televisie — Steun voor de uitrol van digitale terrestrische televisie in afgelegen en minder verstedelijkte gebieden van de Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha (autonome regio Castilië-La Mancha, Spanje) — Steun verleend aan exploitanten van digitale terrestrische televisieplatformen — Besluit waarbij de steunmaatregelen gedeeltelijk met de interne markt onverenigbaar worden verklaard — Begrip „staatssteun” — Voordeel — Dienst van algemeen economisch belang — Omschrijving — Beoordelingsruimte van de lidstaten]	6
2018/C 211/09	Zaak C-97/17: Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 26 april 2018 — Europese Commissie / Republiek Bulgarije [Niet-nakoming — Natuurbescherming — Richtlijn 2009/147/EG — Behoud van de vogelstand — Speciale beschermingszone (SBZ) — Aanwijzing van de naar aantal en oppervlakte voor de instandhouding van de in bijlage I bij richtlijn 2009/147 vermelde vogelsoorten meest geschikte gebieden als SBZ — Voor de instandhouding van vogels belangrijk gebied (IBA) — IBA Rila — Gedeeltelijke aanwijzing van de IBA Rila als SBZ]	7
2018/C 211/10	Zaak C-66/18: Beroep ingesteld op 1 februari 2018 — Europese Commissie/Hongarije	7
2018/C 211/11	Zaak C-78/18: Beroep ingesteld op 6 februari 2018 — Europese Commissie/Hongarije	8
2018/C 211/12	Zaak C-139/18 P: Hogere voorziening ingesteld op 21 februari 2018 door CJ tegen het arrest van het Gerecht (Eerste kamer) van 13 december 2017 in zaak T-602/16, CJ/Europees Centrum voor ziektepreventie en -bestrijding (ECDC)	9
2018/C 211/13	Zaak C-167/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Superior de Justicia de Canarias (Spanje) op 2 maart 2018 — Unión Insular de CC.OO. de Lanzarote / Swissport Spain Aviation Services Lanzarote S.L.	11
2018/C 211/14	Zaak C-176/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 7 maart 2018 — Club de Variedades Vegetales Protegidas / Adolfo Juan Martínez Sanchís	11

2018/C 211/15	Zaak C-177/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de lo Contencioso-Administrativo de Madrid (Spanje) op 7 maart 2018 — Almudena Baldonado Martín / Ayuntamiento de Madrid	12
2018/C 211/16	Zaak C-186/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 9 maart 2018 — José Cánovas Pardo S.L./Club de Variedades Vegetales Protegidas	13
2018/C 211/17	Zaak C-193/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Duitsland) op 19 maart 2018 — Google LLC / Bundesrepublik Deutschland	14
2018/C 211/18	Zaak C-205/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel Pitești (Roemenië) op 20 maart 2018 — Maria-Cristina Dospinescu, Filofteia-Camelia Ganea, Petre Sinca, Luminița-Maria Ioniță, Maria Burduv, Raluca-Marinela Trașcă / Spitalul Județean de Urgență Vâlcea	15
2018/C 211/19	Zaak C-233/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Arbeidshof te Brussel (België) op 29 maart 2018 — Zubair Haqbin tegen Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers	16
2018/C 211/20	Zaak C-242/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Varhoven administrativen sad (Bulgarije) op 5 april 2018 — „UniCredit Leasing” EAD / Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” — Sofia pri Tsentralno upravlenie na NAP	16
2018/C 211/21	Zaak C-254/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Conseil d’État (Frankrijk) op 12 april 2018 — Syndicat des cadres de la sécurité intérieure / Premier ministre, Ministre d’État, Ministre de l’Intérieur, Ministre de l’Action et des Comptes publics	17
2018/C 211/22	Zaak C-270/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Conseil d’État (Frankrijk) op 19 april 2018 — UPM France / Premier ministre, Ministre de l’Action et des Comptes publics	18

Gerecht

2018/C 211/23	Zaak T-47/16: Arrest van het Gerecht van 3 mei 2018 — Sigma Orionis/REA („Arbitragebeding — Kaderprogramma voor onderzoek en innovatie „Horizon 2020” — Opschorting van betalingen uit een subsidieovereenkomst ten gevolge van een financiële audit — Vordering tot betaling van de door het Uitvoerend Agentschap onderzoek (REA) verschuldigde bedragen in het kader van de uitvoering van een subsidieovereenkomst”)	19
2018/C 211/24	Zaak T-48/16: Arrest van het Gerecht van 3 mei 2018 — Sigma Orionis/Commissie („Arbitragebeding — Zevende kaderprogramma voor activiteiten op het gebied van onderzoek, technologische ontwikkeling en demonstratie (2007-2013) en kaderprogramma voor onderzoek en innovatie „Horizon 2020” — Opschorting van betalingen en beëindiging van subsidieovereenkomsten ten gevolge van een financiële audit — Vordering tot betaling van de door de Commissie verschuldigde bedragen in het kader van de uitvoering van de subsidieovereenkomsten — Buitencontractuele aansprakelijkheid”)	19
2018/C 211/25	Zaak T-168/16: Arrest van het Gerecht van 3 mei 2018 — Grizzly Tools/Commissie („Bescherming van de gezondheid van consumenten en werknemers — Richtlijn 2006/42/EG — Vrijwaringsclausule — Nationale maatregel waarbij het in de handel brengen van een hogedrukreiniger wordt verboden — Essentiële gezondheids- en veiligheidseisen — Besluit van de Commissie waarbij de maatregel gerechtvaardigd wordt verklaard — Motiveringsplicht — Gelijke behandeling”)	20
2018/C 211/26	Zaak T-428/17: Arrest van het Gerecht van 2 mei 2018 — Alpine Welten Die Bergführer/EUIPO (ALPINEWELTEN Die Bergführer) [„Uniëmerk — Aanvraag voor Uniebeeldmerk ALPINEWELTEN Die Bergführer — Absolute weigeringsgrond — Beschrijvend karakter — Artikel 7, lid 1, onder c), van verordening (EG) nr. 207/2009 [thans artikel 7, lid 1, onder c), van verordening (EU) 2017/1001]”]	21
2018/C 211/27	Zaak T-429/17: Arrest van het Gerecht van 3 mei 2018 — Laboratoires Majorelle/EUIPO — Jardin Majorelle (LABORATOIRES MAJORELLE) [„Uniëmerk — Oppositieprocedure — Aanvraag voor Uniewoordmerk LABORATOIRES MAJORELLE — Ouder Uniewoordmerk MAJORELLE — Relatieve weigeringsgrond — Verwarringsgevaar — Artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 207/2009 [thans artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001] — Oudere merken — Afsplitsing van de merkaanvraag — Artikel 44, lid 6, van verordening nr. 207/2009 [thans artikel 50, lid 6, van verordening 2017/1001]”]	21

2018/C 211/28	Zaak T-195/18: Beroep ingesteld op 16 maart 2018 — Talanton/Commissie	22
2018/C 211/29	Zaak T-200/18: Beroep ingesteld op 20 maart 2018 — Fersher Developments en Lisin/Commissie en ECB	23
2018/C 211/30	Zaak T-208/18: Beroep ingesteld op 23 maart 2018 — Nessim Daoud e.a./Raad e.a.	23
2018/C 211/31	Zaak T-214/18: Beroep ingesteld op 27 maart 2018 — Briois/Parlement	24
2018/C 211/32	Zaak T-215/18: Beroep ingesteld op 27 maart 2018 — QB / ECB	25
2018/C 211/33	Zaak T-216/18: Beroep ingesteld op 28 maart 2018 — Pozza/Parlement	26
2018/C 211/34	Zaak T-217/18: Beroep ingesteld op 28 maart 2018 — DK/EDEO	27
2018/C 211/35	Zaak T-254/18: Beroep ingesteld op 23 april 2018 — China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie	28
2018/C 211/36	Zaak T-676/17: Beschikking van het Gerecht van 16 april 2018 — UN / Commissie	29

IV

*(Informatie)*INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN
INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE

Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het *Publicatieblad van de Europese Unie*

(2018/C 211/01)

Laatste publicatie

PB C 200 van 11.6.2018

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 190 van 4.6.2018

PB C 182 van 28.5.2018

PB C 166 van 14.5.2018

PB C 161 van 7.5.2018

PB C 152 van 30.4.2018

PB C 142 van 23.4.2018

Deze teksten zijn beschikbaar in

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Bekendmakingen)

GERECHTELIJKE PROCEDURES

HOF VAN JUSTITIE

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 26 april 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo — Spanje) — Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) / Generalitat de Catalunya

(Zaak C-233/16) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Regionale belasting op grote handelszaken — Vrijheid van vestiging — Bescherming van het milieu en ruimtelijke ordening — Staatssteun — Selectieve maatregel — Brief van de Commissie waarin wordt meegedeeld dat een klacht niet verder wordt behandeld — Bestaande steun)

(2018/C 211/02)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)

Verwerende partij: Generalitat de Catalunya

Dictum

- 1) De artikelen 49 en 54 VWEU moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een belasting als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, die op grote handelszaken drukt.
- 2) Een belasting als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, die hoofdzakelijk afhankelijk van hun verkoopoppervlakte op grote handelszaken drukt, vormt geen staatssteun in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU omdat zij voor zaken met een verkoopoppervlakte van minder dan 2 500 m² in een vrijstelling voorziet. Een dergelijke belasting vormt evenmin staatssteun in de zin van die bepaling omdat zij voor zaken waarvan de activiteiten zijn gewijd aan tuinartikelen, de verkoop van voertuigen, bouwmaterialen, gereedschapswerktuigen en industriële componenten in een vrijstelling voorziet of omdat zij zaken waarvan de activiteiten betrekking hebben op de verkoop van meubels, sanitair en deuren en ramen alsook bouwmarkten voor een vermindering van de belastbare grondslag met 60 % in aanmerking laat komen, aangezien die zaken het milieu en de ruimtelijke ordening minder aantasten dan de andere. Het staat aan de verwijzende rechterlijke instantie om te verifiëren of dit laatste ook het geval is.

Een dergelijke belasting vormt wel staatssteun in de zin van die bepaling voor zover grote collectieve winkelfaciliteiten met een verkoopoppervlakte van 2 500 m² of meer daarvan zijn vrijgesteld.

- 3) In omstandigheden als door de verwijzende rechterlijke instantie beschreven, kan de staatssteun die voortvloeit uit een belastingregeling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, geen bestaande steun vormen in de zin van artikel 1, onder b), van verordening nr. 659/1999 van de Raad van 22 maart 1999 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 93 van het EG-Verdrag, waarvan de inhoud is overgenomen in artikel 1, onder b), van verordening (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

⁽¹⁾ PB C 260 van 18.7.2016.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 26 april 2018 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo — Spanje) — Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) / Consejería de Economía y Hacienda del Principado de Asturias (C-234/16), Consejo de Gobierno del Principado de Asturias (C-235/16)

(Gevoegde zaken C-234/16 en C-235/16) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Regionale belasting op grote handelszaken — Vrijheid van vestiging — Bescherming van het milieu en ruimtelijke ordening — Staatssteun — Selectieve maatregel)

(2018/C 211/03)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)

Verwerende partijen: Consejería de Economía y Hacienda del Principado de Asturias (C-234/16), Consejo de Gobierno del Principado de Asturias (C-235/16)

Dictum

- 1) De artikelen 49 en 54 VWEU moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een belasting als die welke in de hoofdgedingen aan de orde is, die op grote handelszaken drukt.
- 2) Een belasting als die welke in de hoofdgedingen aan de orde is, die hoofzakelijk afhankelijk van hun verkoopoppervlakte op grote handelszaken drukt, vormt geen staatssteun in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU omdat zij voor zaken waarvan verkoopoppervlakte kleiner is dan 4 000 m² in een vrijstelling voorziet. Een dergelijke belasting vormt evenmin staatssteun in de zin van die bepaling omdat zij voor zaken die actief zijn op het gebied van tuinartikelen, de verkoop van voertuigen, bouwmaterialen, gereedschappen en industriële componenten met een verkoopoppervlakte van niet meer dan 10 000 m² in een vrijstelling voorziet, aangezien die zaken het milieu en de ruimtelijke ordening minder aantasten dan de andere. Het staat aan de verwijzende rechterlijke instantie om te verifiëren of dit laatste ook het geval is.

⁽¹⁾ PB C 260 van 18.7.2016.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 26 april 2018 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo — Spanje) — Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) / Diputación General de Aragón

(Gevoegde zaken C-236/16 en C-237/16) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Regionale belasting op grote handelszaken — Vrijheid van vestiging — Bescherming van het milieu en ruimtelijke ordening — Staatssteun — Selectieve maatregel)

(2018/C 211/04)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)

Verwerende partij: Diputación General de Aragón

Dictum

- 1) De artikelen 49 en 54 VWEU moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een belasting als die welke in de hoofdgedingen aan de orde is, die op grote handelszaken drukt.
- 2) Een belasting als die welke in de hoofdgedingen aan de orde is, die hoofzakelijk afhankelijk van hun verkoopoppervlakte op grote handelszaken drukt, vormt geen staatssteun in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU omdat zij voorziet in een vrijstelling voor zaken waarvan de verkoopoppervlakte niet groter is dan 500 m² en voor zaken waarvan de verkoopoppervlakte deze drempel overschrijdt maar waarvoor de heffingsgrondslag de 2 000 m² niet overschrijdt. Een dergelijke belasting vormt evenmin staatssteun in de zin van die bepaling omdat zij voorziet in een vrijstelling voor zaken die actief zijn op het gebied van de verkoop van machines, voertuigen, industriële machines en componenten, bouwmaterialen, sanitair en deuren en ramen voor ondernemers, meubilair in afzonderlijke traditionele en speciaalzaken en motorvoertuigen alsook tuinartikelen en tankstations, aangezien die zaken het milieu en de ruimtelijke ordening minder aantasten dan de andere. Het staat aan de verwijzende rechterlijke instantie om te verifiëren of dit laatste ook het geval is.

⁽¹⁾ PB C 260 van 18.7.2016.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 24 april 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Supreme Court of the United Kingdom — Verenigd Koninkrijk) — MP / Secretary of State for the Home Department

(Zaak C-353/16) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Asielbeleid — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Artikel 4 — Richtlijn 2004/83/EG — Artikel 2, onder e) — Voorwaarden om voor de subsidiairebeschermingsstatus in aanmerking te komen — Artikel 15, onder b) — Risico op ernstige schade aan de geestelijke gezondheid van verzoeker indien hij wordt teruggestuurd naar zijn land van herkomst — Persoon die in zijn land van herkomst aan foltering is blootgesteld)

(2018/C 211/05)

Procestaal: Engels

Verwijzende rechter

Supreme Court of the United Kingdom

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: MP

Verwerende partij: Secretary of State for the Home Department

Dictum

Artikel 2, onder e), en artikel 15, onder b), van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moeten aldus worden uitgelegd dat de onderdaan van een derde land die in het verleden door de autoriteiten van zijn land van herkomst is gefolterd en die in geval van terugkeer naar dat land niet langer het risico loopt te worden gefolterd doch wiens lichamelijke en geestelijke gezondheid in een dergelijk geval aanzienlijk zouden kunnen verslechteren, zodat er een risico bestaat dat die onderdaan zelfmoord pleegt vanwege het trauma waaraan hij lijdt ten gevolge van de foltering waarvan hij slachtoffer was, voor de subsidiairebeschermingsstatus in aanmerking komt wanneer er een reëel risico bestaat dat die onderdaan in dat land opzettelijk de zorg wordt ontzegd die passend is om de lichamelijke of geestelijke nawerkingen van die foltering te behandelen, wat door de nationale rechter dient te worden nagegaan.

⁽¹⁾ PB C 326 van 5.9.2016.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 26 april 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de High Court (Ierland) — Eamonn Donnellan / The Revenue Commissioners

(Zaak C-34/17) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Wederzijdse bijstand met betrekking tot de invordering van schuldvorderingen — Richtlijn 2010/24/EU — Artikel 14 — Recht op een doeltreffende voorziening in rechte — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Artikel 47 — Mogelijkheid voor de aangezochte autoriteit om medewerking aan de invordering te weigeren omdat de schuldvordering niet naar behoren is betekend)

(2018/C 211/06)

Procestaal: Engels

Verwijzende rechter

High Court (Ierland)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Eamonn Donnellan

Verwerende partij: The Revenue Commissioners

Dictum

Artikel 14, leden 1 en 2, van richtlijn 2010/24/EU van de Raad van 16 maart 2010 betreffende de wederzijdse bijstand inzake de invordering van schuldvorderingen die voortvloeien uit belastingen, rechten en andere maatregelen, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient aldus te worden uitgelegd dat het er niet aan in de weg staat dat een autoriteit van een lidstaat een verzoek tot invordering van een schuldvordering met betrekking tot een in een andere lidstaat opgelegde geldboete, zoals in het hoofdgeding aan de orde, weigert ten uitvoer te leggen op de grond dat het besluit waarbij die boete is opgelegd niet naar behoren aan de betrokkene is betekend alvorens het verzoek tot invordering op grond van deze richtlijn bij die autoriteit in te dienen.

⁽¹⁾ PB C 104 van 3.4.2017.

Arrest van het Hof (Negende kamer) van 26 april 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel Suceava — Roemenië) — Zabrus Siret SRL / Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași — Administrația Județeană a Finanțelor Publice Suceava

(Zaak C-81/17) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing — Fiscale bepalingen — Richtlijn 2006/112/EG — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (btw) — Aftrek van de voorbelasting — Recht op teruggaaf van de btw — Handelingen uit een belastingtijdvak waarover reeds een belastingcontrole is uitgevoerd — Nationale wettelijke regeling — Mogelijkheid voor de belastingplichtige om belastingaangiften te verbeteren waarover reeds een belastingcontrole is uitgevoerd — Uitgesloten — Doeltreffendheidsbeginsel — Fiscale neutraliteit — Rechtszekerheid]

(2018/C 211/07)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Curtea de Apel Suceava

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Zabrus Siret SRL

Verwerende partij: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași — Administrația Județeană a Finanțelor Publice Suceava

Dictum

De artikelen 167, 168, 179, 180 en 182 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde, zoals gewijzigd bij richtlijn 2010/45/EU van de Raad van 13 juli 2010, alsook het doeltreffendheidsbeginsel, het beginsel van fiscale neutraliteit en het evenredigheidsbeginsel moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, die in afwijking van de verjaringstermijn van vijf jaar die in het nationale recht is vastgesteld voor de verbetering van aangiften voor de belasting over de toegevoegde waarde (btw), in omstandigheden als die van het hoofdgeding een belastingplichtige niet toestaat een dergelijke verbetering uit te voeren om zijn recht op aftrek uit te oefenen, enkel omdat die verbetering betrekking heeft op een tijdvak waarover reeds een belastingcontrole is uitgevoerd.

⁽¹⁾ PB C 161 van 22.5.2017.

Arrest van het Hof (Negende kamer) van 26 april 2018 — Cellnex Telecom SA, voorheen Abertis Telecom SA, Telecom Castilla-La Mancha SA / Europese Commissie, SES Astra

(Gevoegde zaken C-91/17 P en C-92/17 P) ⁽¹⁾

[Hogere voorziening — Staatssteun — Digitale televisie — Steun voor de uitrol van digitale terrestrische televisie in afgelegen en minder verstedelijkte gebieden van de Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha (autonome regio Castilië-La Mancha, Spanje) — Steun verleend aan exploitanten van digitale terrestrische televisieplatformen — Besluit waarbij de steunmaatregelen gedeeltelijk met de interne markt onverenigbaar worden verklaard — Begrip „staatssteun” — Voordeel — Dienst van algemeen economisch belang — Omschrijving — Beoordelingsruimte van de lidstaten]

(2018/C 211/08)

Procestaal: Spaans

Partijen

Rekwirantes: Cellnex Telecom SA, voorheen Abertis Telecom SA, Telecom Castilla-La Mancha SA (vertegenwoordigers: J. Buendía Sierra en A. Lamadrid de Pablo, abogados)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie (vertegenwoordigers: E. Gippini Fournier, B. Stromsky en P. Němečková, gemachtigden), SES Astra (vertegenwoordigers: F. González Díaz en V. Romero Algarra, abogados)

Dictum

- 1) De hogere voorzieningen worden afgewezen.
- 2) Cellnex Telecom SA en Telecom Castilla-La Mancha SA worden verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 129 van 24.4.2017.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 26 april 2018 — Europese Commissie / Republiek Bulgarije (Zaak C-97/17) ⁽¹⁾

[Niet-nakoming — Natuurbescherming — Richtlijn 2009/147/EG — Behoud van de vogelstand — Speciale beschermingszone (SBZ) — Aanwijzing van de naar aantal en oppervlakte voor de instandhouding van de in bijlage I bij richtlijn 2009/147 vermelde vogelsoorten meest geschikte gebieden als SBZ — Voor de instandhouding van vogels belangrijk gebied (IBA) — IBA Rila — Gedeeltelijke aanwijzing van de IBA Rila als SBZ]

(2018/C 211/09)

Procestaal: Bulgaars

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: P. Mihaylova en C. Hermes, gemachtigden)

Verwerende partij: Republiek Bulgarije (vertegenwoordigers: E. Petranova en L. Zaharieva, gemachtigden)

Dictum

- 1) Door het voor de instandhouding van vogels belangrijke gebied, dat zich over het Rilamassief uitstrekt, niet in zijn geheel als speciale beschermingszone op te nemen, heeft de Republiek Bulgarije niet de naar aantal en oppervlakte meest geschikte gebieden voor de instandhouding van de in bijlage I bij richtlijn 2009/147/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 november 2009 inzake het behoud van de vogelstand vermelde soorten aangewezen, zodat deze lidstaat de krachtens artikel 4, lid 1, van deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen.
- 2) De Republiek Bulgarije wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 121 van 18.4.2017.

Beroep ingesteld op 1 februari 2018 — Europese Commissie/Hongarije

(Zaak C-66/18)

(2018/C 211/10)

Procestaal: Hongaars

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: V. Di Bucci, L. Malferrari, B. De Meester en K. Talabér-Ritz, gemachtigden)

Verwerende partij: Hongarije

Conclusies

De Commissie verzoekt het Hof:

- vast te stellen dat Hongarije niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op hem rusten krachtens
 - artikel XVII van de [Algemene Overeenkomst betreffende de handel in diensten (GATS)], voor zover het bij § 76, lid 1, onder a), van wet CCIV van 2011, zoals gewijzigd, buitenlandse instellingen voor hoger onderwijs die buiten de EER gevestigd zijn de verplichting oplegt een internationale overeenkomst te sluiten als voorwaarde om diensten op het gebied van onderwijs aan te bieden;
 - artikel 16 van richtlijn 2006/123/EG⁽¹⁾ en in elk geval de artikelen 49 VWEU en 56 VWEU, alsook artikel XVII GATS, voor zover het bij § 76, lid 1, onder b), van wet CCIV van 2011, zoals gewijzigd, van buitenlandse instellingen voor hoger onderwijs verlangt dat zij hoger onderwijs aanbieden in hun land van oorsprong;
 - artikel 13, artikel 14, lid 3, en artikel 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, in samenhang met de voormelde beperkingen;
- Hongarije te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Wet CCIV van 2011 betreffende het nationaal hoger onderwijs vormt de rechtsgrondslag voor het verrichten van diensten op het gebied van hoger onderwijs in Hongarije. § 76, lid 1, onder a), daarvan bepaalt dat een buitenlandse instelling voor hoger onderwijs op Hongaars grondgebied opleidingen die worden afgesloten met een diploma slechts mag aanbieden als tussen de Hongaarse regering en de regering van de staat waar de buitenlandse instelling voor hoger onderwijs gevestigd is, een bindende internationale overeenkomst is gesloten inzake de principiële steun waarop de instelling kan rekenen om in Hongarije een activiteit uit te oefenen. In het geval van een federale staat wordt een dergelijke overeenkomst gebaseerd op een voorafgaandelijk met de centrale regering gesloten overeenkomst wanneer deze laatste niet bevoegd is om bindende internationale overeenkomsten te sluiten.

Voorts bepaalt § 76, lid 1, onder b), van wet CCIV van 2011 dat buitenlandse instellingen voor hoger onderwijs die activiteiten ontplooiën in Hongarije, in het land waar zij gevestigd zijn als instelling voor hoger onderwijs moeten zijn erkend door de staat en concreet opleidingen op het niveau van het hoger onderwijs moeten aanbieden.

Op 27 april 2017 heeft de Commissie tegen Hongarije een procedure wegens niet-nakoming ingeleid in verband met wet CCIV van 2011, zoals gewijzigd.

Aangezien de Commissie geen genoegen kon nemen met het antwoord van Hongarije heeft zij dit land op 14 juli 2017 een met redenen omkleed advies gestuurd, waarmee zij is overgegaan tot de volgende fase van de procedure wegens niet-nakoming.

Omdat de Commissie ook het antwoord op het met redenen omkleed advies ontoereikend achtte, heeft zij besloten de zaak voor te leggen aan het Hof met het verzoek vast te stellen dat Hongarije de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens artikel XVII GATS, artikel 16 van richtlijn 2006/123/EG, de artikelen 49 VWEU en 56 VWEU, alsook artikel 13, artikel 14, lid 3, en artikel 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

⁽¹⁾ Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (PB 2006, L 376, blz. 36).

Beroep ingesteld op 6 februari 2018 — Europese Commissie/Hongarije

(Zaak C-78/18)

(2018/C 211/11)

Procestaal: Hongaars

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: V. Di Bucci, L. Malferrari en K. Talabér-Ritz, gemachtigden)

Verwerende partij: Hongarije

Conclusies

De Commissie verzoekt het Hof:

- vast te stellen dat Hongarije de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 63 VWEU en de artikelen 7, 8 en 12 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aangezien het bij de a külföldről támogatott szervezetek átláthatóságáról szóló 2017. évi LXXVI. törvény (wet LXXVI van 2017 betreffende transparantie van organisaties die financiële steun ontvangen uit het buitenland) discriminerende, onnodige en ongerechtvaardigde beperkingen heeft ingevoerd voor buitenlandse giften aan Hongaarse civielrechtelijke organisaties. Die wet legt bepaalde categorieën van civielrechtelijke organisaties — die welke rechtstreeks of indirect buitenlandse financiële steun boven een bepaald bedrag ontvangen — verplichtingen op inzake registratie, aangifte en transparantie, en voorziet bovendien in de mogelijkheid tot het treffen van sancties jegens organisaties die niet aan die verplichtingen voldoen;
- Hongarije te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Wet LXXVI van 2017 betreffende transparantie van organisaties die financiële steun ontvangen uit het buitenland legt bepaalde categorieën van civielrechtelijke organisaties — die welke rechtstreeks of indirect buitenlandse financiële steun boven een bepaald bedrag ontvangen — nieuwe verplichtingen op inzake registratie, aangifte, transparantie en publiciteit, en voorziet bovendien in de mogelijkheid tot het treffen van sancties jegens organisaties die niet aan die verplichtingen voldoen.

Op 14 juli 2017 heeft de Commissie tegen Hongarije een procedure wegens niet-nakoming ingeleid in verband met wet LXXVI van 2017.

Aangezien de Commissie geen genoegen kon nemen met het antwoord van Hongarije is zij overgegaan tot de volgende fase van de procedure wegens niet-nakoming en heeft zij dit land op 5 oktober 2017 een met redenen omkleed advies gestuurd.

Omdat de Commissie ook het antwoord op het met redenen omkleed advies ontoereikend achtte, heeft zij besloten de zaak voor te leggen aan het Hof met het verzoek vast te stellen dat Hongarije de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 63 VWEU en de artikelen 7, 8 en 12 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Hogere voorziening ingesteld op 21 februari 2018 door CJ tegen het arrest van het Gerecht (Eerste kamer) van 13 december 2017 in zaak T-602/16, CJ/Europees Centrum voor ziektepreventie en -bestrijding (ECDC)

(Zaak C-139/18 P)

(2018/C 211/12)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirant: CJ (vertegenwoordiger: V. Kolias, Dikigoros)

Andere partij in de procedure: Europees Centrum voor ziektepreventie en -bestrijding (ECDC)

Conclusies

- het arrest van het Gerecht van 13 december 2017 in zaak T-602/16, CJ/ECDC (EU:T:2017:893), in zijn geheel vernietigen;
- diensengevolge, in het geval dat de hogere voorziening gegrond wordt verklaard, het bestreden beoordelingsrapport van 21 september 2015 nietig verklaren;
- het ECDC verwijzen in de kosten van de procedure in eerste aanleg en in hogere voorziening.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert rekwirant vier middelen aan:

1. Met zijn eerste middel voert hij aan dat het Gerecht:

- artikel 3, lid 1, juncto artikel 3, lid 3, van uitvoeringsregeling nr. 20 van de ECDC onjuist heeft uitgelegd door te bepalen dat de beoordelaar in beroep niet de voorzitter van de raad van bestuur moet zijn in gevallen als de onderhavige;
- blijkt heeft gegeven van een onjuiste juridische kwalificatie van de feiten door te oordelen dat het hoe dan ook weinig waarschijnlijk was dat de voorzitter van de raad van bestuur een beslissing in het voordeel van rekwirant zou hebben genomen;
- het argument dat een ondergeschikte van de beoordelaar niet als beoordelaar in beroep mag optreden omdat hij niet onafhankelijk is van de beoordelaar, onjuist heeft opgevat.

2. Met zijn tweede middel voert hij aan dat het Gerecht:

- de artikelen 7, lid 1, 8, leden 3 en 4, van uitvoeringsregeling nr. 20 van de ECDC onjuist heeft uitgelegd door te bepalen dat de beoordelaar de doelstellingen en de prestatie-indicatoren die voor een ambtenaar tijdens de vorige beoordelingsperiode waren vastgesteld, buiten beschouwing mag laten;
- subsidiair, blijkt heeft gegeven van een onjuiste juridische kwalificatie van de feiten door te oordelen dat de beoordelaar de doelstellingen en de prestatie-indicatoren naar behoren in aanmerking had genomen.

3. Met zijn derde middel voert hij aan dat het Gerecht:

- het begrip 'dialogoog' in artikel 8, lid 9, van de uitvoeringsregeling van de ECDC onjuist heeft opgevat;
- subsidiair, blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de juridische kwalificatie van een beoordelings-'dialogoog' door als zodanig te beschouwen, wat de ECDC betreft, het feit dat de tweede beoordelaar de ambtenaar om een document vraagt dat reeds in haar bezit is; dat zij via haar mobiele telefoon aan de ambtenaar de vraag stelt welke aspecten van de prestatie-beoordeling hij als onjuist beschouwde en geen verdere vragen stelt, nadat de ambtenaar op de grond van de zaak heeft geantwoord en zich bereid heeft verklaard haar desgewenst nadere, meer specifieke informatie te verstrekken.

4. Met zijn vierde middel voert hij aan dat het Gerecht:

- artikel 22 bis van het Statuut onjuist heeft uitgelegd door in wezen te oordelen dat, zelfs wanneer een ambtenaar in tempore non suspecto aanvoert dat er sprake is van financieel wanbeheer, daarvoor op zijn minst een begin van bewijs aanvoert, en die aantijgingen juist zijn, een agentschap terecht de jaarlijkse prestatie van de ambtenaar door juist die personen op wie zijn beschuldigingen betrekking hebben, laat beoordelen;
- subsidiair, blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de juridische kwalificatie van de stellingen van rekwirant als stellingen die niet in tempore non suspecto waren geformuleerd, onjuist waren en niet door bewijs waren ondersteund, en door te oordelen dat de ambtenaren op wie de beschuldigingen betrekking hadden nog steeds in staat waren de prestatie van rekwirant op een neutrale wijze te beoordelen.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Superior de Justicia de Canarias (Spanje) op 2 maart 2018 — Unión Insular de CC.OO. de Lanzarote / Swissport Spain Aviation Services Lanzarote S.L.

(Zaak C-167/18)

(2018/C 211/13)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Superior de Justicia de Canarias

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij in eerste aanleg en appellante in tweede aanleg: Unión Insular de CC.OO. de Lanzarote

Verwerende partij in eerste aanleg en appellante in tweede aanleg: Swissport Spain Aviation Services Lanzarote S.L.

Prejudiciële vragen

- 1) Is artikel 1, lid 1, van richtlijn 2001/23/EG van de Raad van 12 maart 2001 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij overgang van ondernemingen, vestigingen of onderdelen van ondernemingen of vestigingen ⁽¹⁾, van toepassing wanneer een onderneming aan wie een opdracht was gegund, ophoudt de diensten te verrichten die hij met een klant was overeengekomen, als gevolg van beëindiging van de overeenkomst tot het afnemen daarvan, en arbeidskrachten de voornaamste factor zijn bij de activiteit (de schoonmaak van de gebouwen) en de nieuw gekozen ondernemer voor het verrichten van die diensten een wezenlijk deel van het personeel overneemt dat voor het verrichten van die diensten was ingezet, indien deze overname van de arbeidsovereenkomsten geschiedt op grond van de bepalingen van de collectieve arbeidsovereenkomst voor de schoonmaaksector?
- 2) Strookt de uitlegging van de Spaanse Tribunal Supremo (hoogste rechterlijke instantie, Spanje), namelijk dat bij de overname van personeel op grond van de collectieve arbeidsovereenkomst geen sprake is van overgang van ondernemingen omdat niet aan de vereiste van een vrijwillige overgang is voldaan en dat de richtlijn bijgevolg niet van toepassing is, met de communautaire richtlijn (zoals uitgelegd door het Hof)?
- 3) Kunnen de voorschriften van de richtlijn in het geval van dienstenbedrijven zo worden begrepen dat wanneer in de collectieve arbeidsovereenkomst van de sector is voorzien in een verplichte overname van het personeel, er sprake is van een overgang van personeel en bijgevolg van een overgang van ondernemingen in de zin van die richtlijn?
- 4) Strookt artikel 14 van Convenio Colectivo de Limpieza de Edificios y Locales de la Provincia de Las Palmas 2012/2014 (collectieve arbeidsovereenkomst in de sector schoonmaak van gebouwen en bedrijfsruimten in de provincie Las Palmas 2012-2014) met artikel 3 van de richtlijn? In dat artikel 14 is bepaald dat bij de overname van personeel op grond van de collectieve arbeidsovereenkomst, de overgenomen werknemers de rechten en plichten die zij in de overdragende onderneming hadden en de bij collectieve arbeidsovereenkomst bepaalde arbeidsvoorwaarden, niet behouden.

⁽¹⁾ PB 2001, L 82, blz. 16.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 7 maart 2018 — Club de Variedades Vegetales Protegidas / Adolfo Juan Martínez Sanchís

(Zaak C-176/18)

(2018/C 211/14)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Club de Variedades Vegetales Protegidas

Verwerende partij: Adolfo Juan Martínez Sanchís

Prejudiciële vragen

- 1) Indien de landbouwer een aantal planten van een plantenras heeft gekocht van een plantenkwekerij (vestiging van een derde) en deze heeft geplant voordat de verlening van het kwekersrecht voor dat ras uitwerking had, moet dan voor de toepassing van het ius prohibendi van artikel 13, lid 2, van verordening (EG) nr. 2100/94 ⁽¹⁾ op de latere activiteit van de landbouwer — die bestaat in het binnenhalen van de opeenvolgende oogsten van de bomen — worden voldaan aan de vereisten van lid 3 van dat artikel, aangezien het oogstmateriaal betreft? Of moet deze oogstactiviteit worden beschouwd als het voortbrengen of vermenigvuldigen van het ras — dat leidt tot het „oogstmateriaal” — dat door de houder van het kwekersrecht voor het plantenras kan worden verboden zonder dat moet zijn voldaan aan de vereisten van lid 3?
- 2) Is een uitlegging volgens welke de cascadebeschermingsregeling betrekking heeft op alle in lid 2 vermelde gedragingen die het „oogstmateriaal” betreffen, met inbegrip van het oogsten zelf, dan wel alleen op gedragingen die zijn verricht nadat dat oogstmateriaal is voortgebracht, zoals het opslaan of het in de handel brengen ervan, verenigbaar met artikel 13, lid 3, van verordening (EG) nr. 2100/94?
- 3) Wanneer de cascaderegeling tot uitbreiding van de bescherming op grond van artikel 13, lid 3, van verordening (EG) nr. 2100/94 wordt toegepast op „oogstmateriaal”, is dan voor de vervulling van de eerste voorwaarde vereist dat de planten zijn gekocht nadat het communautaire kwekersrecht voor het plantenras aan de houder is verleend of volstaat het dat hij op dat ogenblik voorlopige bescherming genoot, aangezien de planten werden gekocht in het tijdvak tussen de bekendmaking van de aanvraag en het ogenblik waarop de verlening van het kwekersrecht voor het plantenras uitwerking kreeg?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 2100/94 van de Raad van 27 juli 1994 inzake het communautaire kwekersrecht (PB 1994, L 227, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de lo Contencioso-Administrativo de Madrid (Spanje) op 7 maart 2018 — Almudena Baldonado Martín / Ayuntamiento de Madrid

(Zaak C-177/18)

(2018/C 211/15)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Juzgado Contencioso-Administrativo de Madrid

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Almudena Baldonado Martín

Verwerende partij: Ayuntamiento de Madrid

Prejudiciële vragen

- 1) Moet clause 4 van de raamovereenkomst aldus worden uitgelegd dat een situatie zoals in de onderhavige zaak — waarin een ambtenaar in tijdelijke dienst hetzelfde werk verricht als een ambtenaar met een vaste aanstelling (die geen aanspraak kan maken op de vergoeding bij beëindiging van het dienstverband, aangezien de situatie die tot die vergoeding aanleiding geeft in zijn rechtspositie niet voorkomt) — niet onder de in deze clause beschreven situatie kan vallen?

- 2) Is het verenigbaar met de raamovereenkomst in bijlage bij richtlijn 1999/70/EG ⁽¹⁾ wanneer deze ter bereiking van de doelstellingen ervan — gelet op het recht op gelijke behandeling en het verbod van discriminatie als algemeen beginsel van de Europese Unie dat is neergelegd in een richtlijn, de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 23 van de Universele Verklaring van de rechten van de mens, en als sociale grondrechten in de zin van de artikelen 151 en 153 VWEU — aldus wordt uitgelegd dat het recht op vergoeding van een ambtenaar in tijdelijke dienst kan worden afgeleid, hetzij uit een vergelijking met de tijdelijke werknemer, aangezien zijn status (ambtenaar of werknemer) enkel afhangt van de overheid als werkgever, hetzij uit de rechtstreekse verticale werking die wordt toegekend aan het Europese primaire recht?
- 3) Wanneer een tijdelijke aanwerving plaatsvindt om in permanente behoeften te voorzien zonder dat er daartoe een objectieve reden bestaat en zonder dat sprake is van spoedeisende en dringende noodzaak, terwijl doeltreffende sancties of beperkingen in het Spaanse nationale recht ontbreken, is het dan, wanneer de werkgever geen vaste dienstbetrekking aanbiedt, verenigbaar met de doelstellingen van richtlijn 1999/70/EG om ter voorkoming van misbruik en teneinde de gevolgen van de schending van het Unierecht te verhelpen een vergoeding vast te stellen die vergelijkbaar is met die voor onrechtmatig ontslag en die dus kan worden beschouwd als een passende, evenredige, doeltreffende en afschrikkende sanctie?

⁽¹⁾ Richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 betreffende de door het EVV, de UNICE en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd (PB 1999, L 175, blz. 43).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 9 maart 2018 — José Cánovas Pardo S.L./Club de Variedades Vegetales Protegidas

(Zaak C-186/18)

(2018/C 211/16)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: José Cánovas Pardo S.L.

Verwerende partij: Club de Variedades Vegetales Protegidas

Prejudiciële vragen

- 1) Staat artikel 96 van verordening (EG) nr. 2100/94 ⁽¹⁾ inzake het communautaire kwekersrecht in de weg aan een uitlegging volgens welke vorderingen krachtens de artikelen 94 en 95 van deze verordening zijn verjaard wanneer sinds het tijdstip waarop de rechthebbende, nadat het kwekersrecht is verleend, kennis heeft gekregen van de inbreukmakende handeling en van de identiteit van de overtreder, de termijn van drie jaar is verstreken, hoewel de inbreukmakende handelingen hebben voortgeduurd tot het tijdstip waarop de rechtsvordering werd ingesteld?
- 2) Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, moet dan worden aangenomen dat overeenkomstig artikel 96 van verordening nr. 2100/94 de verjaring enkel intreedt met betrekking tot de inbreukmakende handelingen die buiten de termijn van drie jaar zijn verricht, maar niet met betrekking tot die welke binnen die drie jaar zijn verricht?

- 3) Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord, kan dan een rechtsvordering tot beëindiging van de inbreuk en tevens tot schadevergoeding alleen slagen met betrekking tot laatstbedoelde handelingen die binnen die drie jaar zijn verricht?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 2100/94 van de Raad van 27 juli 1994 inzake het communautaire kwekersrecht (PB 1994, L 227, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Duitsland) op 19 maart 2018 — Google LLC / Bundesrepublik Deutschland

(Zaak C-193/18)

(2018/C 211/17)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Google LLC

Verwerende partij: Bundesrepublik Deutschland

Prejudiciële vragen

- 1) Dient het begrip „dienst die geheel of hoofdzakelijk bestaat in het overbrengen van signalen via elektronische-communicatienetwerken” in artikel 2, onder c), van kaderrichtlijn 2002/21/EG ⁽¹⁾ aldus te worden uitgelegd dat het ook webgebaseerde e-maildiensten omvat of kan omvatten die via het open internet ter beschikking worden gesteld en die zelf geen toegang tot internet verschaffen?
- a) Dient dit begrip meer in het bijzonder aldus te worden uitgelegd dat reeds de verwerking door middel van informatietechnologie die de aanbieder van een dergelijke e-maildienst via zijn e-mailservers verricht doordat hij de IP-adressen van de betrokken fysieke verbindingen aan de e-mailadressen toewijst en de in datapakketten opgedeelde e-mails op basis van verschillende internetprotocollen op het open internet plaatst of — omgekeerd — dergelijke e-mails ontvangt, reeds als het „overbrengen van signalen” dient te worden beschouwd of geschiedt het „overbrengen van signalen” pas wanneer de internet (access) provider deze datapakketten via het internet doorstuurt?
- b) Dient dit begrip meer in het bijzonder aldus te worden uitgelegd dat wanneer de internet (access) provider de in datapakketten opgedeelde e-mails via het open internet doorstuurt, dat doorsturen aan de aanbieder van een dergelijke e-maildienst kan worden toegerekend, zodat ook deze in zoverre een dienst verstrekt die bestaat in het „overbrengen van signalen”? Onder welke voorwaarden is in voorkomend geval een dergelijke toerekening mogelijk?
- c) Voor het geval dat de aanbieder van een dergelijke e-maildienst zelf signalen overbrengt of hem in elk geval de overbrenging van signalen door de internet (access) provider kan worden toegerekend: kan het begrip meer in het bijzonder aldus worden uitgelegd dat een dergelijke e-maildienst, ongeacht eventuele aanvullende functies van de dienst zoals het bewerken, opslaan en sorteren van e-mails of het beheren van contactgegevens en ongeacht de technische inspanning van de aanbieder met betrekking tot de verschillende functies, ook „geheel of hoofdzakelijk” bestaat in het overbrengen van signalen, aangezien functioneel beschouwd vanuit het perspectief van de gebruiker de communicatiefunctie van de dienst op de voorgrond staat?

- 2) Voor het geval dat het in punt 1 genoemde begrip aldus dient te worden uitgelegd dat het in beginsel geen e-maildiensten omvat die via het open internet ter beschikking worden gesteld en die zelf geen toegang tot internet verschaffen: kunnen de criteria voor dit begrip bij wijze van uitzondering toch vervuld zijn wanneer de aanbieder van een dergelijke dienst tegelijk een aantal eigen, op het internet aangesloten elektronische-communicatienetwerken exploiteert die in ieder geval ook voor de doeleinden van de e-maildienst kunnen worden gebruikt? Onder welke voorwaarden is dit in voorkomend geval mogelijk?
- 3) Hoe dient het criterium „gewoonlijk tegen vergoeding aangeboden” in artikel 2, onder c), van kaderrichtlijn 2002/21/EG te worden uitgelegd?
- a) Is in het bijzonder vereist dat de gebruiker van de dienst daarvoor een bijdrage betaalt of kan de vergoeding er ook in bestaan dat de gebruiker een andere tegenprestatie levert die voor de aanbieder van de dienst van economisch belang is, bijvoorbeeld doordat de gebruiker actief persoonsgegevens of andere gegevens ter beschikking stelt of doordat deze gegevens door de aanbieder van de dienst op andere wijze bij het gebruik van de dienst worden vastgelegd?
- b) Is meer in het bijzonder vereist dat de vergoeding dient te worden betaald door degene te wiens behoeve de dienst wordt verricht, of kan ook gedeeltelijke of volledige financiering van de dienst door derden, bijvoorbeeld uit reclame op de website van de aanbieder, volstaan?
- c) Heeft, meer in het bijzonder, het begrip „gewoonlijk” in deze samenhang betrekking op de omstandigheden waarin de aanbieder van een concrete dienst deze dienst aanbiedt, of op de omstandigheden waarin identieke of vergelijkbare diensten in het algemeen worden aangeboden?

⁽¹⁾ Richtlijn 2002/21/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Kaderrichtlijn) (PB 2002, L 108, blz. 33).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel Pitești (Roemenië) op 20 maart 2018 — Maria-Cristina Dospinescu, Filofteia-Camelia Ganea, Petre Sinca, Luminița-Maria Ioniță, Maria Burduv, Raluca-Marinela Trașcă / Spitalul Județean de Urgență Vâlcea

(Zaak C-205/18)

(2018/C 211/18)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Curtea de Apel Pitești

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen in hoger beroep: Maria-Cristina Dospinescu, Filofteia-Camelia Ganea, Petre Sinca, Luminița-Maria Ioniță, Maria Burduv, Raluca-Marinela Trașcă

Verwerende partij in hoger beroep: Spitalul Județean de Urgență Vâlcea

Prejudiciële vraag

Moeten artikel 114, lid 3, artikel 151 en artikel 153 VWEU alsook kaderrichtlijn 89/391/EEG⁽¹⁾ en de daaropvolgende specifieke richtlijnen aldus worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat een lidstaat termijnen en procedures invoert waardoor de toegang tot de rechter om te doen vaststellen dat op bepaalde arbeidsplaatsen speciale omstandigheden gelden wordt ontzegd, zodat nieuwe werknemers het recht op veiligheid en gezondheid op het werk wordt ontzegd, dat hun als gevolg van de vaststelling van dergelijke omstandigheden overeenkomstig de nationale bepalingen toekomt?

⁽¹⁾ Richtlijn 89/391/EEG van de Raad van 12 juni 1989 betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers op het werk (PB 1989, L 183, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Arbeidshof te Brussel (België) op 29 maart 2018 — Zubair Haqbin tegen Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers

(Zaak C-233/18)

(2018/C 211/19)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Arbeidshof te Brussel

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: Zubair Haqbin

Verweerder: Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 20, leden 1 tot en met 3, van de richtlijn⁽¹⁾ zo uitgelegd worden dat zij op limitatieve wijze de gevallen bepalen waarin de materiële opvangvoorzieningen kunnen beperkt of ingetrokken worden, of blijkt uit artikel 20, leden 4 en 5 dat de intrekking van het recht op materiële opvangvoorzieningen ook kan gebeuren bij wijze van sanctie op ernstige inbreuken op de regels met betrekking tot opvangcentra en ernstige vormen van geweld?
- 2) Moet artikel 20, leden 5 en 6, zo uitgelegd worden dat de lidstaten, alvorens een beslissing te nemen met betrekking tot de beperking of intrekking van de materiële opvangvoorzieningen of sancties, en in het kader van deze beslissingen, de nodige maatregelen moeten vastleggen die het recht op een waardige levensstandaard tijdens de periode van uitsluiting waarborgen, of kan aan deze bepalingen tegemoet gekomen worden door een systeem waarbij, na de beslissing tot beperking of intrekking van de materiële opvangvoorziening, wordt nagegaan of de persoon die het voorwerp uitmaakt van de beslissing, een waardige levensstandaard geniet en desgevallend op dat ogenblik remediërende maatregelen worden genomen.
- 3) Moet artikel 20, leden 4 tot en met 6, samen gelezen met de artikelen 14, 21, 22, 23 en 24 van de richtlijn en met de artikelen 1, 3, 4 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zo uitgelegd worden dat een maatregel of sanctie tot tijdelijke (of definitieve) uitsluiting uit het recht op materiële opvangvoorzieningen, mogelijk is, of niet mogelijk, ten aanzien van een minderjarige, meer in het bijzonder ten aanzien van de niet-begeleide minderjarige.

⁽¹⁾ Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (PB 2013, L 180, blz. 96).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Varhoven administrativen sad (Bulgarije) op 5 april 2018 — „UniCredit Leasing” EAD / Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” — Sofia pri Tsentralno upravlenie na NAP

(Zaak C-242/18)

(2018/C 211/20)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Varhoven administrativen sad

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij tot cassatie: „UniCredit Leasing” EAD

Verwerende partij in cassatie: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” — Sofia pri Tsentralno upravlenie na NAP

Prejudiciële vragen

- 1) Is het op grond van artikel 90, lid 1, van richtlijn 2006/112/EG betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde⁽¹⁾, ingeval van opzegging van een financiële leaseovereenkomst, toegestaan dat de maatstaf van heffing wordt verlaagd en dat de belasting over de toegevoegde waarde, die bij een definitieve naheffingsaanslag werd vastgesteld op basis van een maatstaf van heffing bestaande uit het totale bedrag van de maandelijkse leasetermijnen voor de gehele looptijd van de overeenkomst, wordt terugbetaald?
- 2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord: op welk van de in artikel 90, lid 1, van de richtlijn genoemde gevallen kan de leasinggever, ingeval van opzegging van een leaseovereenkomst wegens gedeeltelijke niet-betaling van de verschuldigde leasetermijnen, zich ten aanzien van een lidstaat beroepen om te eisen dat de maatstaf van heffing wordt verlaagd naar rato van de verschuldigde termijnen die in het tijdvak vanaf de staking van de betaling ervan tot aan het tijdstip van de opzegging van de overeenkomst echter niet werden betaald, met dien verstande dat de opzegging geen terugwerkende kracht heeft en dit door een clause in de overeenkomst zelf wordt bevestigd?
- 3) Mag uit de uitlegging van artikel 90, lid 2, van de btw-richtlijn de conclusie getrokken worden dat in een geval als het onderhavige sprake is van een uitzondering op artikel 90, lid 1, van de btw-richtlijn?
- 4) Mag op grond van de uitlegging van artikel 90, lid 1, van de btw-richtlijn worden aangenomen dat onder het begrip „verbreking” in deze bepaling ook het geval valt waarin de leasinggever, in het kader van een financiële leaseovereenkomst met uitdrukkelijk overeengekomen eigendomsoverdracht, niet meer de betaling van de leasetermijnen door de leasingnemer kan eisen omdat de leasinggever de leaseovereenkomst wegens niet-nakoming van de overeenkomst door de leasingnemer heeft opgezegd, *maar waarin de leasinggever evenwel krachtens de overeenkomst recht heeft op schadevergoeding ten belope van het totale bedrag van de niet-betaalde leasetermijnen die tot aan het einde van de leasheduur opeisbaar worden?*

⁽¹⁾ PB 2006, L 347, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Conseil d'État (Frankrijk) op 12 april 2018 — Syndicat des cadres de la sécurité intérieure / Premier ministre, Ministre d'État, Ministre de l'Intérieur, Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Zaak C-254/18)

(2018/C 211/21)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Conseil d'État

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Syndicat des cadres de la sécurité intérieure

Verwerende partijen: Premier ministre, Ministre d'État, Ministre de l'Intérieur, Ministre de l'Action et des Comptes publics

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten de artikelen 6 en 16 van richtlijn 2003/88/EG van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat daarbij een voortschrijdende referentieperiode wordt opgelegd dan wel dat zij de lidstaten de keuze laten om die periode een voortschrijdend of een vast karakter te geven?

- 2) Indien die bepalingen aldus moeten worden uitgelegd dat daarbij een voortschrijdende referentieperiode wordt opgelegd, kan de in artikel 17 bedoelde mogelijkheid om af te wijken van artikel 16, onder b), dan niet alleen de duur van de referentieperiode betreffen, maar ook haar voortschrijdend karakter?

⁽¹⁾ Richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd (PB L 299, blz. 9).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Conseil d'État (Frankrijk) op 19 april 2018 — UPM France / Premier ministre, Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Zaak C-270/18)

(2018/C 211/22)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Conseil d'État

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: UPM France

Verwerende partijen: Premier ministre, Ministre de l'Action et des Comptes publics

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten de bepalingen [OMISSIS] van artikel 21[, lid 5, derde alinea,] van richtlijn [2003/96] ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat de vrijstelling die de lidstaten ingevolge deze bepalingen aan kleine elektriciteitsproducenten kunnen verlenen, mits zij belasting heffen op de voor de productie van die elektriciteit gebruikte energieproducten, het gevolg kan zijn van een situatie als die welke in punt 7 van de onderhavige beslissing is beschreven voor de periode vóór 1 januari 2011, waarin Frankrijk, zoals toegestaan door de richtlijn, nog geen binnenlandse belasting op het eindverbruik van elektriciteit, en dientengevolge ook nog geen vrijstelling van die belasting ten gunste van kleine producenten had ingevoerd?
- 2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, hoe moeten dan de bepalingen [OMISSIS] van artikel 14, [lid 1, onder a,] van de richtlijn en die [OMISSIS] van artikel 21[, lid 5, derde alinea,] van deze richtlijn worden gecombineerd ten aanzien van kleine producenten die de door hen geproduceerde elektriciteit voor hun activiteit verbruiken? Hebben deze bepalingen meer in het bijzonder tot gevolg dat een minimumbelasting wordt geheven die voortvloeit uit de belastingheffing op elektriciteit die is geproduceerd met vrijstelling van het gebruikte aardgas of uit een vrijstelling van de belasting op de elektriciteitsproductie, in welk geval de staat verplicht is het gebruikte aardgas te belasten?

⁽¹⁾ Richtlijn 2003/96/EG van de Raad van 27 oktober 2003 tot herstructurering van de communautaire regeling voor de belasting van energieproducten en elektriciteit (PB 2003, L 283, blz. 51).

GERECHT

Arrest van het Gerecht van 3 mei 2018 — Sigma Orionis/REA

(Zaak T-47/16) ⁽¹⁾

(„Arbitragebeding — Kaderprogramma voor onderzoek en innovatie „Horizon 2020” — Opschorting van betalingen uit een subsidieovereenkomst ten gevolge van een financiële audit — Vordering tot betaling van de door het Uitvoerend Agentschap onderzoek (REA) verschuldigde bedragen in het kader van de uitvoering van een subsidieovereenkomst”)

(2018/C 211/23)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Sigma Orionis SA (Valbonne, Frankrijk) (vertegenwoordigers: S. Orlandi en T. Martin, advocaten)

Verwerende partij: Uitvoerend Agentschap onderzoek (REA) (vertegenwoordigers: S. Payan-Lagrou en V. Canetti, gemachtigden, bijgestaan door D. Waelbroeck en A. Duron, advocaten)

Voorwerp

Verzoek op grond van artikel 272 VWEU strekkende tot veroordeling van het REA om aan de verzoekende partij de bedragen te betalen die verschuldigd zijn op grond van een in het kader van het kaderprogramma voor onderzoek en innovatie „Horizon 2020” gesloten subsidieovereenkomst

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Sigma Orionis SA wordt verwezen in de kosten, met inbegrip van de kosten van de procedure in kort geding.

⁽¹⁾ PB C 98 van 14.3.2016.

Arrest van het Gerecht van 3 mei 2018 — Sigma Orionis/Commissie

(Zaak T-48/16) ⁽¹⁾

(„Arbitragebeding — Zevende kaderprogramma voor activiteiten op het gebied van onderzoek, technologische ontwikkeling en demonstratie (2007-2013) en kaderprogramma voor onderzoek en innovatie „Horizon 2020” — Opschorting van betalingen en beëindiging van subsidieovereenkomsten ten gevolge van een financiële audit — Vordering tot betaling van de door de Commissie verschuldigde bedragen in het kader van de uitvoering van de subsidieovereenkomsten — Buitencontractuele aansprakelijkheid”)

(2018/C 211/24)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Sigma Orionis SA (Valbonne, Frankrijk) (vertegenwoordigers: S. Orlandi en T. Martin, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: F. Dintilhac en M. Siekierzyńska, gemachtigden)

Voorwerp

Ten eerste, verzoek op grond van artikel 272 VWEU strekkende tot veroordeling van de Commissie om aan de verzoekende partij de bedragen te betalen die verschuldigd zijn op grond van de in het kader van het zevende kaderprogramma voor activiteiten op het gebied van onderzoek, technologische ontwikkeling en demonstratie (2007-2013) en het kaderprogramma voor onderzoek en innovatie „Horizon 2020” gesloten overeenkomsten en, ten tweede, vordering op grond van artikel 268 VWEU tot vergoeding van de schade die de verzoekende partij stelt te hebben geleden ten gevolge van de door de Commissie begane niet-nakoming van haar verplichtingen

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Sigma Orionis SA wordt verwezen in de kosten, met inbegrip van de kosten van de procedure in kort geding.

⁽¹⁾ PB C 98 van 14.3.2016.

Arrest van het Gerecht van 3 mei 2018 — Grizzly Tools/Commissie

(Zaak T-168/16) ⁽¹⁾

(„Bescherming van de gezondheid van consumenten en werknemers — Richtlijn 2006/42/EG — Vrijwaringsclausule — Nationale maatregel waarbij het in de handel brengen van een hogedrukreiniger wordt verboden — Essentiële gezondheids- en veiligheidseisen — Besluit van de Commissie waarbij de maatregel gerechtvaardigd wordt verklaard — Motiveringsplicht — Gelijke behandeling”)

(2018/C 211/25)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Grizzly Tools GmbH & Co.KG (Großostheim, Duitsland) (vertegenwoordiger: H. Fischer, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: aanvankelijk G. Zavvos en K. Petersen, vervolgens K. Petersen, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU strekkende tot nietigverklaring van uitvoeringsbesluit (EU) 2016/175 van de Commissie van 8 februari 2016 betreffende een door Spanje krachtens richtlijn 2006/42/EG van het Europees Parlement en de Raad genomen maatregel om het in de handel brengen van een type hogedrukreiniger te verbieden (PB 2016, L 33, blz. 12).

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Grizzly Tools GmbH & Co. KG wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 270 van 25.7.2016.

Arrest van het Gerecht van 2 mei 2018 — Alpine Welten Die Bergführer/EUIPO (ALPINEWELTEN Die Bergführer)

(Zaak T-428/17) ⁽¹⁾

[„Uniemerk — Aanvraag voor Uniebeeldmerk ALPINEWELTEN Die Bergführer — Absolute weigeringsgrond — Beschrijvend karakter — Artikel 7, lid 1, onder c), van verordening (EG) nr. 207/2009 [thans artikel 7, lid 1, onder c), van verordening (EU) 2017/1001]”]

(2018/C 211/26)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Alpine Welten Die Bergführer GmbH & Co. KG (Berghülen, Duitsland) (vertegenwoordiger: T.-C. Leisenberg, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordigers: W. Schramek en A. Söder, gemachtigden)

Voorwerp

Beroep tegen de beslissing van de eerste kamer van beroep van het EUIPO van 25 april 2017 (zaak R 1339/2016-1) inzake een aanvraag tot inschrijving van het beeldteken ALPINEWELTEN Die Bergführer als Uniemerk

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Alpine Welten Die Bergführer GmbH & Co.KG wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 277 van 21.8.2017.

Arrest van het Gerecht van 3 mei 2018 — Laboratoires Majorelle/EUIPO — Jardin Majorelle (LABORATOIRES MAJORELLE)

(Zaak T-429/17) ⁽¹⁾

[„Uniemerk — Oppositieprocedure — Aanvraag voor Uniewoordmerk LABORATOIRES MAJORELLE — Ouder Uniewoordmerk MAJORELLE — Relatieve weigeringsgrond — Verwarringsgevaar — Artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 207/2009 [thans artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001] — Oudere merken — Afsplitsing van de merkaanvraag — Artikel 44, lid 6, van verordening nr. 207/2009 [thans artikel 50, lid 6, van verordening 2017/1001]”]

(2018/C 211/27)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Laboratoires Majorelle (Parijs, Frankrijk) (vertegenwoordiger: G. Odinot, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordiger: A. Folliard-Monguiral, gemachtigde)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep van het EUIPO: Jardin Majorelle (Marrakesh, Marokko)

Voorwerp

Beroep tegen de beslissing van de vijfde kamer van beroep van het EUIPO van 12 mei 2017 (zaak R 1238/2016-5) inzake een oppositieprocedure tussen Jardin Majorelle en Laboratoires Majorelle

Dictum

- 1) *Het beroep wordt verworpen.*
- 2) *Laboratoires Majorelle wordt verwezen in de kosten.*

⁽¹⁾ PB C 309 van 18.9.2017.

Beroep ingesteld op 16 maart 2018 — Talanton/Commissie

(Zaak T-195/18)

(2018/C 211/28)

Procestaal: Grieks

Partijen

Verzoekende partij: Talanton, Anonimi Emporiki — Simvouleftiki — Ekpaideftiki Etairia Dianomon, Parochis Ipresion Marketing kai Dioikisis Epicheiriseon (Palaio Faliro, Griekenland) (vertegenwoordiger: K. Damis, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- een deskundigenonderzoek te bevelen in verband met de tekortkomingen bij de voor rekening van verweerster verrichte controle;
- vast te stellen, ten eerste, dat (a) debetnota 3241801228, die op 15 januari 2018 aan verzoekster is gezonden en waarmee verweerster verzoekt om terugbetaling van 481 835,56 EUR voor het contract voor aanneming van werk FP7-215952 PERFORM, op basis van de conclusies van audit 11-BA135-006, een schending van haar contractuele verplichtingen uitmaakt, aangezien de in aanmerking komende kosten voor het betrokken contract 605 217 EUR bedragen, waaronder 490 711 EUR bijdragen van de Unie, en dat verzoekster aan verweerster een bedrag van 21 171 EUR moet terugbetalen en niet een bedrag van 481 835,56 en, ten tweede, dat (b) debetnota 3241801229, aan verzoekster gezonden op 15 januari 2018, waarmee verweerster vraagt om terugbetaling van 29 694,10 EUR, te weten het bedrag van de vergoeding, een overeenkomstige schending van haar contractuele verplichtingen uitmaakt.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster twee middelen aan.

1. Het eerste middel betreft de uitvoering te goeder trouw van het contract en het verbod op misbruik van de contractuele bepalingen:
 - verzoekster stelt dat verweerster het beginsel van goede trouw heeft geschonden, aangezien de voorgenomen controle onrechtmatig door een derde is verricht, die niet tot het personeel van de door verweerster aangestelde contractant of van diens uitdrukkelijk door verweerster gemachtigde subcontractanten behoort. Met betrekking tot die derde zijn er tijdens het verrichten van de controle twijfels gerezen over zijn onpartijdigheid, terwijl hij onrechtmatig heeft gehandeld.

2. Het tweede middel betreft de arbitrageclausule:

- verzoekster heeft voldoende alternatieve bewijzen aangevoerd, waaronder verklaringen onder ede, relevante brieven van het personeel van verzoekster, documenten die tijdens de uitvoeringsfase zijn opgesteld, die nooit zijn weerlegd en waarmee verweerster geen rekening heeft gehouden;
- verzoekster geeft in detail 39 redenen op waarom het controleverslag onnauwkeurig, gebrekkig en onbetrouwbaar is en de erin vervatte conclusies onjuist zijn.

Beroep ingesteld op 20 maart 2018 — Fersher Developments en Lisin/Commissie en ECB

(Zaak T-200/18)

(2018/C 211/29)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Fersher Developments LTD (Nicosia, Cyprus) en Vladimir Lisin (vertegenwoordiger: R. Nowinski, barrister)

Verwerende partij: Europese Commissie en Europese Centrale Bank

Conclusies

- veroordeling van de Europese Unie tot vergoeding van de schade die verzoekers hebben geleden ten gevolge van de vaststelling en de toepassing van het memorandum van overeenstemming over de specifieke economische beleidsvoorwaarden, ten belope van de in het verzoekschrift vermelde bedragen of enig ander bedrag dat het Gerecht passend acht;
- verwijzing van de Europese Unie in de kosten van het onderhavige beroep.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren verzoekers drie middelen aan, die in wezen identiek zijn aan of vergelijkbaar zijn met die welke zijn aangevoerd in zaak T-161/15, Brinkmann (Steel Trading) e.a./Commissie en ECB.

Beroep ingesteld op 23 maart 2018 — Nessim Daoud e.a./Raad e.a.

(Zaak T-208/18)

(2018/C 211/30)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Magdy Milad Nessim Daoud (Blainville, Canada), Larsennar Ltd (Tortola, Britse Maagdeneilanden) en Maxim Zakharchenko (Nicosia, Cyprus) (vertegenwoordigers: A. Markides, M. Ioannides, C. Velaris en C. Velaris, advocaten, A. Robertson, QC en G. Rothschild, barrister)

Verwerende partijen: Raad van de Europese Unie, Europese Commissie, Europese Centrale Bank, Eurogroep (vertegenwoordigd door de Raad van de Europese Unie) en de Europese Unie (vertegenwoordigd door de Europese Commissie)

Conclusies

- verweerders veroordelen tot betaling van de bedragen die zijn weergegeven in het schema in de bijlage bij het verzoekschrift, vermeerderd met rente vanaf 26 maart 2013 tot de uitspraak van het Hof;

of subsidiair:

- verklaren dat verweerders niet-contractueel aansprakelijk zijn en bepalen welke procedure moet worden gevolgd om vast te stellen welke door verzoekers geleden schade daadwerkelijk voor vergoeding in aanmerking komt;

en in elk geval:

- verweerders verwijzen in de kosten van het onderhavige beroep.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren verzoekers twee middelen aan, die in wezen identiek zijn aan of vergelijkbaar zijn met die welke zijn aangevoerd in zaak T-147/18, APG Intercon e.a./Raad e.a.

Beroep ingesteld op 27 maart 2018 — Briois/Parlement

(Zaak T-214/18)

(2018/C 211/31)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Steeve Briois (Hénin-Beaumont, Frankrijk) (vertegenwoordiger: F. Wagner, advocaat)

Verwerende partij: Europees Parlement

Conclusies

- nietigverklaring van besluit van het Europees Parlement van 6 februari 2018 over het verzoek om opheffing van de immuniteit van Steeve Briois 2017/2221(IMM) dat het verslag van de Commissie juridische zaken A8-0011/2018 aanneemt;
- veroordeling van het Europees Parlement tot betaling aan Steeve Briois van een bedrag van 35 000 EUR ter vergoeding van morele schade;
- veroordeling van het Europees Parlement tot betaling aan Steeve Briois van een bedrag van 5 000 EUR ter vergoeding van invorderbare kosten;
- verwijzing van het Europees Parlement in alle gerechtskosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker vier middelen aan.

1. Eerste middel: schending van artikel 8 van protocol nr. 7 betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Unie (hierna: „protocol”) voor zover de verklaring van Briois die aanleiding heeft gegeven tot strafrechtelijke vervolging in zijn lidstaat van herkomst, een in de uitoefening van zijn parlementaire ambt uitgebrachte mening is in de zin van de voornoemde bepaling.
2. Tweede middel: schending van artikel 9 van het protocol doordat het Parlement, door het besluit tot opheffing van de parlementaire onschendbaarheid van Briois vast te stellen, zowel de bewoordingen als de geest van deze bepaling heeft geschonden, zodat dit besluit nietig is.

3. Derde middel: schending van de beginselen van gelijke behandeling en behoorlijk bestuur.

Ten eerste is verzoeker van mening dat het Parlement jegens hem het beginsel van gelijke behandeling ten opzichte van parlementsleden die zich in dezelfde of minstens vergelijkbare omstandigheden bevonden, heeft geschonden en dat het Parlement bijgevolg ook het beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden, dat de bevoegde instelling ertoe verplicht om alle relevante elementen van het betrokken geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken.

Ten tweede meent verzoeker dat een samenstel van aanwijzingen wijst op een duidelijk geval van *fumus persecutionis* tegen hem.

4. Vierde middel: schending van de rechten van verdediging voor zover de rechten van verzoeker en het recht van hoor en wederhoor niet voldoende zijn gewaarborgd tijdens zijn verhoor voor de commissie juridische zaken. Verzoeker betoogt aldus dat het feit dat hij tijdens de voltallige vergadering niet werd uitgenodigd om zijn mening te kennen te geven over de opheffing van zijn immuniteit niet alleen strijdig is met de algemene rechtsbeginselen maar ook met het gezond verstand en met de meeste parlementaire gebruiken.

Beroep ingesteld op 27 maart 2018 — QB / ECB

(Zaak T-215/18)

(2018/C 211/32)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: QB (vertegenwoordiger: L. Levi, advocaat)

Verwerende partij: Europese Centrale Bank

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

— het onderhavige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;

dientengevolge,

— het beoordelingsrapport over 2016 nietig te verklaren alsmede het besluit van 23 mei 2017, waarvan op 28 juni 2017 is kennisgegeven en waarbij verzoekster een salarisverhoging wordt geweigerd;

— voor zover nodig, nietig te verklaren het besluit van 18 september 2017 en het stilzwijgend besluit tot afwijzing van verzoeksters bezwaar respectievelijk haar klacht;

— de verwerende partij te veroordelen tot vergoeding van de immateriële schade welke *ex aequo et bono* op 15 000 EUR wordt begroot;

— de verwerende partij te verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij zes middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan niet-inachtneming van de gids voor de beoordeling en schending van de procedure voor de Annual Salary and Bonus Review (ASBR), schending van het beginsel van rechtszekerheid en niet-nakoming van de zorgplicht door de verwerende partij bij de vaststelling van het beoordelingsrapport over 2016 (hierna: „litigieuze beoordelingsrapport”). Verzoekster voert met name de volgende grieven aan:

— het litigieuze beoordelingsrapport is opgesteld door een functionaris van DG-H en niet door de beoordelaars;

- het litigieuze beoordelingsrapport is vastgesteld terwijl haar beoordeling reeds definitief was afgesloten;
 - de in het litigieuze beoordelingsrapport bedoelde beoordelingsperiode was van een te korte duur om de jaarlijkse beoordeling mogelijk te maken;
 - het litigieuze beoordelingsrapport is geen performance tool.
2. Tweede middel, ontleend aan het feit dat het litigieuze beoordelingsrapport berust op een kennelijke fout, aangezien de beoordeling ten eerste deels is gebaseerd op een taak die wegens een ziekteverlof niet is afgerond, en ten tweede een positieve beoordeling van een derde manager op onregelmatige wijze en qua omvang beperkt is becommentarieerd door de beoordelaars, die bovendien geen rekening hebben gehouden met de doelstellingen.
 3. Derde middel, ontleend aan het feit dat het besluit van 23 mei 2017, waarbij verzoekster een salarisverhoging is geweigerd (hierna: „ASBR-besluit”), berustte op een onwettig beoordelingsrapport.
 4. Vierde middel, ontleend aan het feit dat het ASBR-besluit is genomen door een gezag dat niet bevoegd was, aangezien het is genomen door een persoon die tijdelijk voor zes maanden was aangesteld en niet de hoedanigheid bezat die voor het nemen van dat besluit vereist was.
 5. Vijfde middel, ontleend aan het feit dat het ASBR-besluit verschillende kennelijke fouten bevat, aangezien daarin op het moment van vaststelling ervan geen melding had kunnen worden gemaakt van een ondermaatse prestatie.
 6. Zesde middel, ontleend aan schending van de ASBR-richtsnoeren en van de ASBR-procedure alsmede aan schending van artikel 41 van het Handvest, aangezien het ASBR-besluit niet is gemotiveerd.

Beroep ingesteld op 28 maart 2018 — Pozza/Parlement

(Zaak T-216/18)

(2018/C 211/33)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Geoffray Pozza (Waldbillig, Luxemburg) (vertegenwoordigers: S. Orlandi en T. Martin, advocaten)

Verwerende partij: Europees Parlement

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- te verklaren en vast te stellen,
 - het besluit om haar met ingang van 1 mei 2017 geen ontheemdingstoelage meer te betalen wordt nietig verklaard;
 - het Parlement wordt verwezen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij drie middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan schending van artikel 4, lid 1, onder a), van bijlage VII bij het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie, aangezien het Parlement deze bepaling onjuist heeft uitgelegd door het besluit te nemen om haar geen ontheemdingstoelage meer te betalen.

2. Tweede middel, ontleend aan de onbevoegdheid van het Parlement om het bestreden besluit te nemen, aangezien de overplaatsing van een ambtenaar naar een andere instelling geen nieuwe aanwerving vormt, zodat het Parlement haar overplaatsing niet als een voorwendsel kon gebruiken om haar recht op de ontheemdingstoelage voor een tweede keer vast te stellen.
3. Derde middel, ontleend aan schending van het beginsel van het gewettigd vertrouwen en van het eerdere besluit van de Rekenkamer tot vaststelling van haar rechten, aangezien elke administratieve handeling van een instelling het vermoeden van wettigheid geniet en het eerdere besluit van de Rekenkamer in casu bij haar een gewettigd vertrouwen had gewekt in het behoud van de ontheemdingstoelage zolang zij in Luxemburg bleef tewerkgesteld.

Beroep ingesteld op 28 maart 2018 — DK/EDEO

(Zaak T-217/18)

(2018/C 211/34)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: DK (vertegenwoordigers: S. Orlandi en T. Martin, advocaten)

Verwerende partij: Europese Dienst voor extern optreden (EDEO)

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- te verklaren en vast te stellen,
 - het besluit van 23 mei 2017 om haar krachtens artikel 9, lid 2, van bijlage IX bij het Statuut een tuchtmaatregel op te leggen waarbij het nettobedrag van haar ouderdomspensioen tot en met 30 september 2025 met 20 % wordt verminderd, dat wil zeggen een inhouding van 1 015 EUR per maand, wordt nietig verklaard;
 - subsidiair, EDEO wordt veroordeeld tot betaling van een ex aequo et bono vastgesteld bedrag ter vergoeding van de door de verzoekende partij geleden schade;
 - EDEO wordt in elk geval verwezen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij twee middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan het feit dat het bestreden besluit kennelijke beoordelingsfouten bevat, aangezien het TABG rekening heeft gehouden met de schade die zij aan de integriteit van de instellingen heeft toegebracht, ofschoon die schade reeds was hersteld, en voorts de duur van de tuchtmaatregel willekeurig is gekozen, aangezien deze is bepaald in verhouding tot haar wettelijke pensioenleeftijd.
 2. Tweede middel, ontleend aan het feit dat het bestreden besluit in strijd is met het evenredigheidsbeginsel, omdat ten onrechte geen rekening is gehouden met de ouderdom van de feiten, met de schending van artikel 25 van bijlage IX bij het Statuut tijdens de strafprocedure en met haar gezinssituatie.
-

Beroep ingesteld op 23 april 2018 — China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie

(Zaak T-254/18)

(2018/C 211/35)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (Peking, China) en 9 andere verzoekende partijen (vertegenwoordigers: R. Antonini, E. Monard en B. Maniatis, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van uitvoeringsverordening (EU) 2018/140 van de Commissie van 29 januari 2018 tot instelling van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op bepaalde gietijzeren producten van oorsprong uit de Volksrepubliek China en tot beëindiging van het onderzoek naar de invoer van bepaalde gietijzeren producten van oorsprong uit India (PB 2018, L 25, blz. 6), voor zover zij betrekking heeft op de CCCME, de individuele ondernemingen en de betrokken leden;
- verwijzing van de Commissie in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren verzoeksters zes middelen aan.

1. Eerste middel: de Europese Commissie heeft artikel 3, leden 2, 3, 5, 6 en 7, en artikel 17, lid 2, van de basisverordening alsook het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden, onder meer doordat zij onbetrouwbare gegevens over de invoer, macro-economische schade en winstgevendheid heeft gebruikt, en doordat zij andere belanghebbende partijen niet heeft toegestaan opmerkingen in te dienen over de uiteindelijke samenstelling van de steekproef van producenten in de Unie.
2. Tweede middel: de Commissie heeft artikel 3, leden 6 en 7, van de basisverordening geschonden, onder meer doordat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat er geen tijdsverband was, en doordat zij heeft nagelaten ervoor te zorgen dat de door andere factoren veroorzaakte schade wordt toegeschreven aan de invoer uit China.
3. Derde middel: de Commissie heeft de rechten van verdediging van verzoeksters en artikel 6, lid 7, artikel 19, leden 1 tot en met 3, en artikel 20, lid 4, van de basisverordening geschonden, onder meer doordat zij de toegang heeft geweigerd tot de schadeberekeningen, de berekening van de prijseffecten en van de schademarge, en de manier waarop de normale waarde wordt vastgesteld, doordat zij zelfs heeft geweigerd om een geaggregeerde versie van de gevraagde gegevens te verstrekken, en doordat zij heeft nagelaten verschillende relevante inlichtingen te verstrekken, hoewel hierom herhaaldelijk was verzocht.
4. Vierde middel: de Commissie heeft artikel 2, lid 10, artikel 3, lid 2, onder a), artikel 3, lid 3, en artikel 9, lid 4, van de basisverordening alsook het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden doordat zij bij haar prijsvergelijking niet alle eigenschappen van de productcontrollenummers in aanmerking heeft genomen, doordat zij de nodige gegevens met betrekking tot andere producteigenschappen dan die welke tot uiting komen in de oorspronkelijke productcontrollenummers niet heeft verstrekt, en doordat zij het verzoek om de uit de geringe productiehoeveelheden in India voortvloeiende onregelmatigheden aan te passen aan de normale waarde ten onrechte heeft afgewezen.

5. Vijfde middel: de Commissie heeft artikel 2, lid 10, onder b) en artikel 2, lid 7, onder a), van de basisverordening geschonden doordat zij de normale waarde voor de indirecte belastingen opwaarts heeft gecorrigeerd.
6. Zesde middel: de Commissie heeft artikel 2, lid 7, onder a), van de basisverordening geschonden doordat zij zich voor de vaststelling van de verkoopkosten, algemene kosten en administratiekosten („VAA”) alsook van de voor de berekening van de normale waarde gebruikte winst heeft gebaseerd op gegevens van slechts één Indische producent, in plaats van alle relevante gegevens te gebruiken die voor het referentieland beschikbaar waren.

Beschikking van het Gerecht van 16 april 2018 — UN / Commissie

(Zaak T-676/17) ⁽¹⁾

(2018/C 211/36)

Procestaal: Duits

De president van de Vierde kamer heeft de doorhaling van de zaak gelast.

⁽¹⁾ PB C 402 van 27.11.2017.

ISSN 1977-0995 (elektronische uitgave)
ISSN 1725-2474 (papieren uitgave)

Bureau voor publicaties van de Europese Unie
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

NL